

ZVON

LEPOZNANSKI LIST S PODOBAMI.

Leto V.

Na Dunaji 15. aprila 1879.

List 8.

1. Cesarski razglás.

Kaj piše, kaj piše presvetli nam car:
Da vojska kervava se vname!
Stotisoč junakov, veli gospodar,
Naj puško zadene na rame!

Mladenci naši so terdni ko hrast,
Ko smreka v planini so ravni;
A bolj še ko rast jim srcé je na čast,
Rad ima jih césar preslavni.

Če césar rad ima junake lepé,
Še rajše jih naše mladenke!
Kaj bodo sirote počéle samé?
Oh, ure jih čakajo grenke!

Raznese razglas se u mesto in vás,
In mater stotisoč zaplaka,
Stotisoč mladenek zaplaka na glás,
Zgubila, bo ljubčeka vsaka.

A mladi junáci na sredi vasi
Popévajo, vriskajo glásno,
Da petje do solznih mladenek doní
Skoz nočno tihoto prejasno:

„Zvestó je cesarju in dragim srcé,
Pozdráv zdaj dekletom, očetom!
Cesarju za vojsko srcé in roké,
Oboje na veke — dekletom*!“

Bojan.

2. S l o v ó.

Podajam róko ti solzami,
Oh, morda zadnjikrat nocój!
Ostati mi je reví sámí,
Tú čakala v samotnem hrami
In plakala bom za teboj!
Podajam róko ti solzami,
Oh, morda zadnjikrat nocój*.

„Toláži Bog te, ljuba zvesta,
Ne káli vedrih sí očí!
Vojákova si ti nevesta,
Ni stalnega vojaku mesta,
Ko val iz kraja v kraj hití.
Toláži Bog te, ljuba zvesta,
Ne káli vedrih sí očí!“

Tu streho lahkega šatóra
Razpné voják, ko pade mrak;
A ko se vzdrámi zlata zora,
Podreti dom obnočni mora,
Naprej ubrati čverst korak —
In streho lahkega šatóra
Zvečer drugé razpné voják.

Nestalna moja je osoda,
A to srcé nestalno ní;
Osoda ko deroča voda
Odganja čólnič moj od proda,
Od sladke sreče me derví.
Nestalna moja je osoda,
A to srcé nestalno ní!

Glej zvezdo ono jasno góri:
Zvestobe moje slika je!
Po istem se vertí prostóri,
Nevgasno sije v zvezdnem zbóri,
Obnebja svetla díka je.
Glej zvezdo ono na obzóri:
Zvestobe moje slika je!

Ko zvezda ta bo pot zgrešila,
Zvestoba moja klone ti;
Ko od nevgasnega svetíla
Okó bo jasno obrnila,
Ljubezen moja vtone ti!
Ko zvezda ta bo pot zgrešila,
Zvestoba moja klone ti!

Ostani ti vojaku zvesta,
Kot on ostane tebi zvest;
Pred Bogom bodeš mi nevesta,
Ko srečno me pripelje cesta
Iz tuje zemlje daljnih mest.
Ostani ti vojaku zvesta,
Voják ostane tebi zvest**!

Bojan.

Lipa, domače drevo.

Spisal prof. J. pl. K.

Človeku je vsajena v serce ljubezen do vsega, kar je lepega, krasnega. Malo dete v zibeljki steza uže drobne ročice za onim, kar se mu kaže pisanega, rudečega, svetlega, in z leti razvija se človeku bolj in bolj ta sposobnost, ta lastnost. Poleg resničnega in pravega naj vlada v življenji tudi „lepo“, ki je posebno doma v pesništvu.

Velik, nadzemski je namen, ki ga ima pesništvo. Veliko delo mu je, a tudi težko delo! Pa saj je možu, komur je dan pesniški dar, zadostilo, da „terpi, da se mi veselimo“. Mi, katerim ni podana moč prenežnega petja in se „od zore do mraka“ le pečamo z življenjem, ki nima ravno odveč idejalnih strani, vendar le smelo dušo oddahnemo, spočijemo, vzvišujemo se, če se nam podá lepa pesem domačega pesnika, ki nam, med tujim življenjem bivajočim kaže domače naše misljenje, domače nam podobe. Pesem domačo prebiraje, med štirimi stenami sedé čujemo na ulicah prepevati — ne v slovenščini — a vendar se čutimo „svoje“

pri „svojih“. Da časih ti, dragi bratec, med svojimi živeč, ne čutiš v tem smislu tako mogočno kakor mi — nam se zazdeva razumno, skoraj da naravno!

Razumno nam je, da si nisi vedno v svesti, kaka misel je navdajala in se navdaja le nekoliko čuteče serce pri ogledu osebe ali stvari, ki je ljudem domačim sveta. Česar nam ni mogoče videti, z okom v oko ogledati, to si predočujemo tem živahneje. Ker nam ni moči ogledati si lipe veličastne v sredini naši, pri naši hiši, pred cerkvijo našo, v našem kraju — opazujemo jo v govoru pesnikov mile nam slovenščine ter se v duhu „z našimi“ in narodom našim radujemo. In se té lipe nam ne privoščijo: sosed naš jo hoče zase. Odvzeti se nam hoče, povedati in dokazati se nam hoče, da ni bila naša, da ni „naše gore list“, da jo posedamo po krivem. Mi pa jo ljubimo, čestimo in jo branimo „z uma svetlim mečem“.

Naša je, pustite jo nam! pustite nam svetinjo to, ki nas spominja druge, ozirom

perve naše, to je prekrasno glaseče se materinščine!

Res je, da tudi pri naših pesnikih v naše pesmi umetni in narodni, poleg lipe mésto imá: hrast, jelka, smreka, javor bukev — a nikdar se o nobenem drevesu ne govori tako ljubko, tako milo, tako priserčno, veselo in turobno, kakor o naši lipi.

Nemci terdijo, da je hrast in v novejšem času tudi lipa le njih drevo. Pervo jim s pesnikom (C. 1863.) pustimo, rekoč:

V dolu lipice cveté.
Naj góri hrastje steza sé!

Lipe pa se oklenímo! mi jo ljubimo, kakor bi jo tudi drugi radi iméli. Nemci namreč terdijo, da se je hrast kot znak nemškega junaštva, še le pričetkom Klopstock-ove dobe vrnil — a lipa da je bila od nekedaj njih. Resnica je, da se je nemški poeziji prikupila in da nahajamo v pesniški zbirki Manesse-vi na prvih sto stranéh desetkrat imenovano lipo — a tudi mi si jo po vsej pravici prilastujemo in sosebnó Slovencev pesniki si je ne dádo izsekati iz domačih tál pesniškega nam polja.

Narodna pesem naša, právo zercalo narodovega mišljenja in čutenja, nam ne zanemarija lipice. Njo med vsemi drevesi najbolj čísla, naj bolj ljubi. Mnogokrat se krasnega drevesa spominja. Če govori o lepej naravi, o poletji, misli ob enem na lipico; tako n. p. v štaj. narodnej: Ančika in Mihalek:

Stoji mi, stoji poljece,
Prelepo polje široko,
Na polji stoji lipica,
Prelepa lipa zelena!

ali v „Devístvu“:

Pod lipo hladna senčica,
Pod lipo miza kamnata,

v Koroško slov.:

Tu mi stoji 'na trática.
Na tratci lepa lipica,
Oj lepa z'lena lipica . .

Ona zeleni na polji širokem, na lepej trati, pri čistém studencu, a tudi v sredi domače vasi. Ona je kras vasém in posameznim hišam.

Na polji je zrasla lipica,
Prelepa zelena lipica;
Pod lipo stoji mizica,
Prelepa kamena mizica
(štaj. nar. „Micka“)

a tudi v vasi jo je opazovala narodna pesem. V dokaz temu verstice ene štaj. in ne kranj. nar. pesmice:

Stoji, stoji Zavoglje,
Zavoglje, dovga vés,
Nasréd vési lipka,
Oj lipka zelena.
Tu se zbira
Fanti voglarski.

(„Potovanje“ St. Vraz.)

in:

Stoji, stoji Dolinavas,
Na sred' vasi pa lipica.
(„Cigani“, Anton Janež.)

Pod lipo se zbira narod o raznih pri-likah. Stanje pod lipo ugaja nežnemu hrepenenju mladostnemu, idilične sreči in žalosti ljubljencev. Tako govori naša pesem nahajajoča se med štajerskimi Slovenci o „izkušavanju“ drage ter prepeva:

Polje široko,
Na polji pa mi stoji drevce,
Lipa zelena.
Pod lipoj sídi lúbi z lúboj.
Vanek s Trezikoj.

Tu je ob enem kraj, kamor pride možak, spočije se, premišlja. Spominja se teženj domovinskih, spominja se sanj, katere so mu bile v mladosti o „goljufivej sreči“ — in nehote se vtópi globeje in

globeje. Njemu „svet je nem“, v tem trenutku ga je zazibalo petje krilatčkov, ki skakljajo po vejicah. Tudi njega

Tičica je priletela,
V zelenej lipici obsedi,

in milo prične popevljati skerbi in dela trudnemu možaku. On posluša; druga pride:

Predrobna tica šinkovka
Usede se na lipico,
Zapoje tako pesmico . . .

komaj prične — pojenja, kajti v daljavi čuje se moški glas:

Kdor zaničuje
Težavni tvoj stan,
Ta nima al' serca,
Al' nima možgan.

Pod lipo pa je bilo tudi plesišče — in tu so se razlegali mili glasovi domačega petja. Navade té narod naš še hraneva in jih sem ter tja lepó izpolnjuje; pa tudi pesem njegova se pri tej priliki spominja „rajske lipe“. Tako v kranjski narodni pesmi „Marko“:

Turčije v sredi glóboke
Stojé tri lipe zélene;
Pod pervo konj'če vstavijo,
Na raj se berhk' opravijo;
Pod drugo raj prodavajo,
Pod tretjo krogle rajajo.

Možje starejši pa, katerim niso več gibke noge, so si ogledovali „raje“, opazovali mladino in se spominjali boljših časov, nekdanjega raja, v deželi srečni, v deželi indijski, ko je bila jim lepša doba!

Deveta dežela je lipova.
(Štar. nar. „Černi kos“.)

Veselje in toga, radost in žalost biva pod lipo domačo! V podnožji njenem pa je ob enem kraj večnemu počitku. Kakor je nekdaj izvolila zvesta Siguna v „Parcival“-u tožno lipo za kraj svoje tihe žalosti po umerlem možu — tako

tudi se diči stara pokopališča naša osamela lipo in pesem pravi:

Pod lip'co si posteljem
Za pot'vanjem svojim!

A ne samo „tožen“, temveč tudi o pravnem času „veselega serca“ biti zna Slovenec; in ne samo idejalen je on, marveč vé dobrodejno družiti idealizem s poštenim realizmom. On pomisli na rabo domačo, on zna, da se iz mehke, bele, lahke lipovine izrezujejo podobe in mnogoverstne druge reči in tudi v tem smislu popeva mlada mati naša v štaj. slov. narodni pesmi:

Zibelka je narejena
Z lipovega dreva.

Tako pesem naša narodna. Kaj porekó temu pesniki, kaj umetna nam slovenska pesem? Tudi tu, v verstih naših novejših pesnikov, vidimo pravo navdušenost za krasno drevo in v veliki stiski leta 1848, ko so vetrovi od vseh strani bučali, ko so se razne nevarnosti prikazovale, oklene se domače lipe z vso silovitostjo prečestiti nam rojak, domorodni pesnik, zgodaj umerli dr. Lovro Toman ter z milo-donečim glasom popeva („Pod lipo“):

Slavna bog'nja, mnogoletna lipa!
K tebi mlado žene me sercé,
Da zapoje pesnice ti Slave!

in spomenivši se prejšnjih dni:

Lipa slavne veze pomenljiva
Bivše dni visoko cenjena

v kar mu priskoči še boljim povdarkom naš starosta, Dav. Terstenjak, rekoč:

V tvoji senci
So stali enok
Verli Slovenci
V kolu okrog
In darovali
So svojim bogom
In prisegali . . .! („Pod lipo“.)

Sveto jim je bilo to drevo, darovali so tu svoje „obede“ in „žertve“ in prisezali. A ne samo prisega „pod lipo“, temveč tudi prisega „k lipi“ se nam kaže pri pesnikih naših. Lovro Toman se oklene domače lipe, toži jej toge svoje in koncem „vzvišenej lipi“ z jarim glasom kliče:

V red otrokov zvestih sem prisegel,
Sem prisegel, da za te (lipa) živim!

in po vsej pravici, ker je in bode to drevo nežne vonjave nam zmirom ljubo, sveto. S Terstenjakom družiti se Slovenec ter lipi mogočnej zapoje:

Lipa dišeča,
Preljubo drevo!
Drevo si sveto
Uže od nekdaj!

Drug pesnik naš se o pogledu mogočne lipe nehoté spomni boljše dobe, dobe vzajemnosti ter nam s pravo barvitostjo in mladeniškim ognjem v nekdanj (l. 1863. v Zagrebu) izhajajoči „Torbiči“ poje:

Ko grem mimo lipe krepke,
Mim' slovanskega drevesa,
Serce dviga se mi v persih,
Želja mi zhudi se žarna:
Oj da narod . . .
Bil bi krepek, bil bi močen
Kakor deblo tvoje, lipa!

(„Želja“, Fr. L.)

in kakor našemu narodu prorok naš odgovarja: „Vremena Kranjcem bodo se zjasnile, tako proroškim glasom odgovarja lipa pevcu:

Časa tek vse donese —
Zloga vse doseči more!

Proroška lipa, krasno-zelena lipica! pač vredna si, da se te oklenemo in se družimo slovenskim našim pevcem!

(Dalje prih.)

Veličanske lipe, ki izmed vseh dreves doživi tudi blizo največjo starost — pri nas — že radi tega ne pristevamo pogozdnim drevesom, ker raste le bolj blizo človeških stanovanj in se le redkokrat, kakor naši naravoznanci terdijo, pozgubi v gozde. Ona hoče biti samostalna in si pridobiti veljave, za kar tudi nobeno drevo nima več pravice nego ona, izjemši ne bukve, ne hrasta. Vsak izmed čestitih bralcev vé za kako velikansko lipo v sredi kake vasi ali pred kako selsko cerkvijo. Njeno ne prav visoko, debelo deblo z globoko razpokanim lubom razprašča se v nekoliko sila debelih po navadi ravno kvišku rastočih verhov, ki narejajo visoko gori v višnjem zraku mogočno, široko streho; okrog njenih, s cvetjem obloženih vej pa šumé spomladi bučelice marljive, nabiraje dišečega medu. Spominjaje se pomladi in njej sledujočih dni poje M. Kastelec v svojej „Čbelici“ leta 1832.:

Senco spleta
Lipica,
Medna leta
Čbelica!

Vsak list njen je „serce“, sto in sto na vsacega vaščana, ki vsi skupaj tako jako ljubijo svojo staro lipo; pod njeno dišečo senco se o praznikih in veselejših dnevih pogovarjajo o žetvi in košnji ali pa mladina svoje budno kolo pleše, med tem, ko visoko gori v vejah prepevajo tice svoje milo-glasne pesmice. Lepó glasé se nam tu besede Vilharjeve:

Tičice je miljena
V senčico vabila,
Kedar ležal sem pod njo,
Me je ohladila!

Spomini s pota.

(Dalje.)

Dela je bilo zdaj silnega, a delavcev malo. K temu še časi nemirni in burni, tihemu književnemu delovanju neprijazni. Mnoga najspretniša peresa služila so zgolj politiki in tako jih je za druge potrebe ostalo le malo in še tem je na očigled vedno očitniških političnih neuspehov upadalo serce in volja do dela. Storilo se je vendar kar je bilo mogoče. Spisale so se najpotrebneše šolske knjige in izdala se je pravna in politična terminologija. Kmalu pa popuhne od Dunaja hladen veter nazadnjaštva in skoro potem nastopivši absolutizem rešil je Hervate vsaj za nekaj časa dalnjih brig. Hervaški jezik moral se je polagoma zopet umikati iz šol in uradov in njegovo mesto je zasedla nemščina. Ta prememba pa se je versila dosti mirno brez posebne huke in buke. Pravi „domorodci“ zavlekli so se vsak v svoj kot; ozlovoljeni in kakor osramočeni, da so se — če tudi nehoté — dali rabiti kot slepo orodje. Madjaroni, tako namreč so se imenovali Hervatje, ki so ostali politični prijatelji Madjarom, ti so se zdaj rogali „domorodcem“, češ: „Prav vam je! Švaba je bil vaš bog, zanj ste šli v ogenj, a zdaj vam plačuje“. — Večina si pa zaradi tega ni mnogo terla glave, temveč je bila vesela in zadovoljna, samo ako se je mogla dokopati do kakove službe. Mnogi in mnogi je bil celo sam v sebi vesel, da je smel uradovati v „prokleti“ nemščini, katero je imel boljše v oblasti nego hervaščino, katere se za svoje mladosti ni učil.

To vse je utiralo pot „Bahovim huzarjem“, med katerimi se je tudi naha-

jalo lepo število naših deželanov, ki so hrepeneči po mastnih službah kar hrepoma vreli prek Sotle. Ne pada mi niti na kraj pameti, braniti te uradniške kobilice, ki so mnogo pripomogle, da je pri naših bratih beseda „Kranjac“, ki sicer tudi že preje ni bila posebno čestita, prišla na tako slab glas. Dobro vem, da so to bili večinoma pusti birokrati, pišoči stroji brez serca in duše, ki odmerši svojemu narodu so služili samo trebuhu. Z druge strani je pa zopet živa istina, da jim hervaški uradniki glede na to ne morejo ničesa očitati, ker sami niso nič boljši. A kar se tiče strokovnega znanja, reda, delavnosti in ne-sebičnosti ostajajo daleč za „Kranjci“. Živo se še spominjam, kako je tedanji predsednik deželnega soda, še zdaj živeči in služeči uradnik, rodom Hervat in stari domorodec pozdravil podrejenega si uradnika Hervata, vernivšega se z neke komisije. Pogledavši ga poprek iznad očal ogovori ga s karajočim glasom: „Zakaj niso k letu došli? Vrag jih je dal i stvoril! Bogme, da sem kakvog „Kranjca“ poslal, u dva dana bilo bi sve gotovo, a njim je bilo treba dvanajst“. Stvar sem čul iz ust samega dotičnega uradnika, pripovedoval jo je v veseli družbi. Komisoval je v Karloveci, dobrih znancev i prijateljev, da jim ne veš števila. Peter te če imeti pri obedu, k Paylu moraš na večerjo, denes zabava tu, jutri zabava tam. In naposled človek je vendar najpred človek, potem uradnik. Posel pa tudi ni tako imeniten in silen. Naj čaka! Saj bode jutri tudi še dan.

Dandenes, ko je že izpuhtel doberšen

del onega šovinizma, katerega so se Hrvatje v osemstoletni zvezi navzeli od Arpadovega potomstva, dandenes sami radi priznavajo in govoré na vsa usta, da je tedanja uprava bila boljša, tedanje sodstvo hitrejše in točnije. Kamor prideš, ne čuješ drugega nego tožbe, opravičene tožbe na nevednost, lenost in samopašnost uradnikov, bodi si državnih, bodi si občinskih. Te tožbe prihajajo takisto iz gospodskih kakor iz kmetovskih ust. Gospodarstvo po občinah je tako, da ne more biti slabše, varnost življenja in imetka vsak dan manjša, šole prepuščene same sebi, ceste pa ljubemu Bogu in njegovemu solncu. No tukaj nam se ne zdi umestno to neljubo stvar dalje razpredati. Morebiti nam se ponudi pozneje še kaka prilika.

V tem je zavladal brezobziren absolutizem in strog centralizem, ki je, deržeč se povsem svojega znanega gesla: Ena ka pravica za vse, vsem narodom pristigel peroti. S perva je bilo videti, kakor da so tudi Hrvatje namerávali neki terpni upor hoteč v tem posnemati Madjare. Todà tacemu početju niso bili dorasli, že zato ne, ker niso imeli za sebo boljarstva, ki je Madjarom bilo in je še zdaj v vsakem narodnostnem vprašanji največa in najgotoviša opora. Pa ko bi tudi ta stvar bila Hrvatom povoljniša, je vendar malo verjetno, da bi bili v tem upor u trajali, ker, rekel bi, niso iz onega lesa, iz katerega se režejo taki uporniki. Morebiti bi, da ni bilo med njihovim razumništvom toliko kruhoborcev. Narod, čegar sinovi eden prek drugega rinejo v službe, ki vsi hoté dobro živeti pa kolikor mogoče malo delati, ni ustvarjen za tak upor.

Slana je pala tudi na književno polje. Perva leta je bilo še nekaj življenja, bilo

je videti kakor bi bili poskušali nadomestiti tu, kar so izgubili v politiki. Mnogo lepega iz prejšnje dobe se je nadaljevalo, mnogo dobrega z nova nasnovalo. Todà pisatelji so se kmalu upehali videč, kako je v občinstvu zavladal nemar za narodno literaturo. Prenehala je „Zabavna čitalnica“; časopis „Kolo“ (Članci za literaturo, umjetnost i narodni život), ki je leta 1842. pervikrat zaigralo, zaostalo je 1853. z IX. zv.; „Pravnik“, časopis za pravne in državne znanosti rodil se je leta 1853., pa je še istega leta legel v grob. Leta 1852. procvetel je „Neven“ (Zabavni poučni list), a l. 1858. je uvel odpal, da si morebiti pa tudi ker ga je v kratkem njegovem življenji šest vertnarjev imelo na skerbi.

Razmerno najmarljiviše je bilo društvo za jugoslovansko zgodovino, ki je od l. 1851.—59. izdalo pet knjig svojega „Arkiva“. „Matica ilirska“, utemeljena leta 1842., ni se nikdar mogla ponasati s posebno delavnostjo in še to, kar je v resnici delala, bilo je precej jalovo. Izdaval je največ stare dobrovniške pesnike, ki imajo gotovo veliko vrednost za literarnega historika in jezikoslovca, ali vendar niso po tem, da bi se narod mogel za nje posebno ogreti. Več ali manj so njihova dela le posnemanja talijanskih uzorov v hervaškem jeziku. Pa tudi drugače v izboru knjig, izdanih po njej, ni bila srečna. Z druge strani se vé da je pa tudi resnično, da ni imela v čem izbirati. Sprejemala in tiskala je, kar ji je kedó ponudil — in še taki ponudniki so bili redki. V vsem delovanji ni bilo nikakoršne osnove in ker je bila tudi uprava mlačna in neredna, ni se čuditi, ako je za absolutizma skoro popolnoma zaspala. Edine svetle prikazni

na literarnem polji bile so v tej žalostni dobi Bogovičeve drame (Frankopan, Stjepan, poslednji kralj bosanski in Matias Gubec, kralj seljački) in pa sedanjega hervaškega bana Ivana Mažuraniča prekrasna epska pesem: Smrt Smail-Age

Čengića, ki je sicer že l. 1846. bila natisnena v zabavniku „Iskra“, toda takrat — v preživahni politični borbi — menda ni našla v velikem občinstvu onega splošnega priznanja, katerega v istini zasluži.

(Dalje prih.)

Fr. Poljanec.

Obrazi iz narave.

I.

Z v o n č e k.

Zvonček zvonklja! kaj v gaju znani
Ta mili glas? —
Oj pridi, dragi! on oznani
Pomladi kras.

Koncem meseca svečana, ko je izkopnel prvi sneg po prisolnčnih obronkih, vidimo ondi v zelenem brežuljku nekaj belega — kakor zadnji sled še neizkopnelega snega. To so zvončki, nežnobeli zvončki.

In kako lepo tedaj pravi Rückert o njih v necem ritornelu:

Zvončki prezah!
Od snega, ki raz trat je ravno skopnel,
Ste nam kot kosemčki še vi ostali.

In ti cvetki, ti snežnobeli, nežni zvončki, kako so zares lepi, človeku se kar serce širi, ko jih vpervi vidi v zgodnji pomladi, — da duša se mu taja v persih, kakor se topi sneg o pogledu jasnega solnca. Kako ljubeznjivo, cvetka draga, je tvoje dvojno krilo — vsako iz treh peresec — notranje iz serčastih in ljubo zelenkasto obrobljenih — vnanji peresčki pa so daljši in snežnobeli — čisto krilo nedolžnosti. Na verhu pa je zelena bucka — zelena barva, znamenje sladkega upanja; travnato-zeleno bucko pa obdaja suhokožnat krovni list, lepo

obrobljena pečica. Ta kimasti cvet je dalje obošen na betvi obdani od dveh sablastih sinjezelenih listov.

Kako pa ti pravi narodno ime, lepa cvetka? — „Merličica“ — oj blede mila merličica.*) — Kedó bi se ne spominjal tu „Marjetice — merličice“:

„Pri našem sosedu so imeli merliča. Mala Marjetica je ležala na mertvaškem odru. Marjetica, prijateljica moja, merličica mila! Pa kakova je bila! Takega merliča nisem še videl nikoli. Kakor sneg belo je bilo njeno mertvaško krilo, venec iz zelenega rožmarina je imela na glavi in kito najlepših cvetic iz njene vertiča je držala v belih ročicah, sklenenih na persih. Tudi okolo in okolo nje so bile razpostavljene cvetice v znožji, pri glavi, na desno, na levo. Ležala je v samem cvetju“. — Jaz te ljubim, merličica blede! — — Tvoje belo truplo ponesó tja v černo zemljo! — Serce mi kervavi zató! — —

Pa zakaj ste nam še tako posebno ljubi, zgodnji beli zvončki? Zakaj neki? — Vi nam oznanjate izmej vsega rastlinja prvi veselo pomlad. Saj bi skoraj

*) Merličica, res narodno ime vsaj pri nas — na Poljskem.

W & G. ch

Perve cvetice.

mislil, da je v tebi, cvetka draga, neko nadnaravno bitje skrito — vitka bela Vila, ali sama čarokrasna boginja pomladi.

Često pa, miljeni zvonček, si merličica blede, prerano priklješ na beli dan in umori te rézni, merzli svečan, ki

„Tako te je vabil, te klical ven
In sreče obetal čez sreče“

in tvoj nežni sneg pokrije zopet zime
ostri sneg in okrog tebe

Zarjovejo burje ledene

Zmerzál te strupena oklene. —

A tole včasih, vendar pa si, mili zvonček,
začetnik pomladi! S. P. H.

II.

Jutro in skerjanec.

Nočne tmine pokrivalo so polje in log; mir in tihota vladala sta nad prostrano livado; komaj peresce rastočega žitnega bilja se je zmajalo o lahnem dihljaji hladnega vetra.

Tedaj pa se jame na vztoku polagoma daniti, in skrivnostna tmina lahno izginja, kakor dihljaj najnežniše sapice; rujna zarja oblije jutranje nebo kakor rudečica ožari nežno deviško lice; sivkašta lena megla razgublja se o njenem prihodu; in zlato solnce skrito še globoko za vzhodnjimi gorami pošlje, poslovivši se od naših sretonožcev, svoje perve jutranje žarke k bledim oblačkom, ki obdajajo ondi gori na modrem nebesi svetlo danico, kakor beli jagnjiči svojo pastarico, — osvetli jih in zlatom obrobi.

Tam na njivi med zelenim biljem pšeničnih stebel, sredi širnega polja, tam med rujavimi grudami v majhni globejci pa je prenočil ljubi skerjanček poleg svoje družice, sedeče na gnezdecu. S prvim jutranjim svitom pa se je zdramil in jel gibati se v razòru; pogledal je za svojo družinico, potem pa razprosterl lahne peróti, jel je krilati nad idilnim svojim domom, nad bivališčem svoje sreče, — ter se dvignil pevaje v jasno višino. Gledí ga, kako hitro se dviga kvišku v krogu više in više in vedno više v vedre višave, kakor da hoče do-

seči one perve solnčne žarke ondi gori med sivkastimi oblački; — izginil je že očesu, a vedno še čuješ njegovo gostolečo, veselo pesem, v kateri ti popeva ljubeznjivo, prijazno, idilno svoje življenje.

V tem pa, ko se dviga skerjanec vseleč se lepega jutra pod visoko nebo, ko mu v radosti kipí drobno serčece, da gostoleč povriskava; tedaj vzplava na vzhodnem obzorji zlato solnce popolnoma izzá gorá kazoč celo svoje ognjeno obličje, razlije se kakor prečisto zlato nad krasno naravo, oživlja blesk srebrobliščečih rosnih biserov, svetlih kristalnih kapljic visečih po travnih bilkah, ter pozdravlja zlatoobliščano, pomlajeno zemljo v njeni lahni jutranji opravi; — mlado jutro v vsej svoji lepoti dviga se in hiti svojemu stvarniku naproti hvalo mu dajoč; beli dan raduje se rujne zore v razkošnem poljubu žarnega njenega lica.

In sredi tega čarokrasnega prizora ziblje se nad prostranim poljem po jutranjem zraku v sinjej višavi ljubi skerjanec ter drobi z veselím srcem: „dobro jutro!“

Komu bi se serce ne tajalo o pogledu krasnega prizora, o posluhu mile jutranje pesmi skerjančeve v naročji čarobne

prirode? Skoro si ne moremo misliti lepega pomladanjskega jutra brez gostolečega skerjanca. Notranjega veselja in radosti nam hitreje utriplje serce v persih o tem prizoru.

Čisto si bil že izgresil ljubega jutranjega pevca ondi gori v sinji višavi, le pesem njegova ti je donela, — doni ti še vedno na uho, in zdaj zopet opaziš v višavi kakor černo pičico: jel se je zopet spuščati k zemlji prav polagoma, vedno še drobeč svojo popevko, katero pa hipoma konča, kakor bi odrezal — in v ravni črti, kakor kamen navpično pade na zemljo, na njivo, k svoji dru-

žici, tja kjer jo je bil zapustil, kjer ima svoje domovje na zelenem polji.

Skerjanec nam je dobro došli napovednik kipečega mladoletja. Petje njegovo ni tolikanj umetno, nego marveč priprosto; in zaradi tega navdaja nam serce z nedolžno, nekaljeno radostjo, s tiho notranjo zadovoljnostjo, ko drobeč in glaseč svojo pesmico stvaritelju v slavo vzveličuje nebesko pomlad in božjo naravo. Prav lepo izrazuje skerjančevo jutranjico lepodoneči, rekel bi: onomatopoeični latinski dvostih:

Laudat alauda deum, dum sese tollit in altum;
Dum cadit in terram, laudat alauda deum.

S. P. H.

III.

Večer in slavec.

Čas je, ko v pesmi se taleči
Glasi zaljubljen slavec v seči
Lord Byron.

Zadnjikrat poljubilo je žarno solnce verhove gorā v slovo, potem pa se je hitro pomaknilo za večerno pogorje, da skrije svoje obličje. Hladan zefir zaveje sem od večerne strani, po vsej naravi pa zakraljuje blagodejen mir. Mokrotni mrak pada na livade ter rosi od dneвне vročine omamljeno zelenje. Cvetice zapirajo svoje čašice in povešajo glavice, — zamišljajo se mendā v ljubeznjive sanje; pevalice po gozdu potihujejo, spravljajo se k nočnemu počitku. Bledi mesec vzplava, mile zvezde se prižigajo. — Mir in pokoj!

Nič ne drami skrivnostne tišine, — samo tam v kotu verta, v gostem germu, v dišeči seči pričinja se še le zdaj pravo življenje; oglasi se pravi pevec, pevec nad vse pevce, jasnoglasni slavec. Lepi večer in ljubezenska noč oživila sta mu pevsko serce, ljubeče serce, razvnela mu

nežnomilo hrepenenje, da se je razradostil, da je jel izlivati svoje čute v miloglasne pesmi, sercetopeče ljubeznipolne melodije. Sladka ljubezen izvablja mu iz globokosti drobnega serčeca najmileje glasi; vroči viri ljubezni vrō mu iz persi, goreči čuti kipē mu v čutapolni pesmi iz serca. Polnodoneče zazvonī mu glas v ljubezenski himni, ta močni glas pa se kakor mehko raztopi in umiri, da lahno in mīlo prosi — le tiho gostoli in glāsi se mu tresejo, kakor da se bojē na dan iz pevčevega gerla. Sedaj kīpi mu tožna pesem iz serca, tožni glasovi pa se zopet ukrepījo in močna pesem radosti privre mu iz jasnega gerla, da donī in zvoni po tihi dolini v večernem mraku. Sedaj mīlo prosi svojo izvoljeno prijaznega pogleda: naj se ga usmili in mu usliši vročo ljubezen; sedaj zopet ji užaljen očita njeno terdoserčnost. Mnogoverstne so slavčave melodije, kakor so mnogoverstni čuti, ki mu pretresajo ljubeče, čuteče pevsko serce. Jeza in nejevolja,

ljubezen in udanost, „up in strah“ izrazuje se v slavčevi pesni.

Kakor pa je slavec čislan, in po pravici čislan kot pevec, je vendar čisto priprosto oblečen. Sivo je njegovo krilo in vendar lepo, saj je tudi v priprostosti lepota. Če pa ni tako krasno raznobojno opravljen kakor drugi tiči, ima pa zato tim lepši in milejši glas, tim jasno-glasneje gerlo.

Ko je bil ljubi Bog, pripoveduje pobožna pripovedka, drobne tičke ustvaril in so še komaj godni postali, — vsi baje še ne, — začeli so se vendar že prepirati za oblačilca, katero bi kateri oblekel. Lisček, ščinkovec, taščica, pastirica, lastovica in penica: vsak je hotel imeti najlepše krilo. In ljubi Bog jih je res tudi vse dokaj krasno in pisano oblekel. Slavec pa ni bil ničesa rekel, kajti bil je pobožen in skromen in zanašal se je na ljubega stvarnika. Seveda je dobil najslabše oblačilce, katero je bilo ostalo, a

zató mu je Bog dal najlepši glas med vsemi tiči ter mu je rekel: „Pojdi in popevaj ljudem, da sem jaz ljubezen“.

In v resnici je slavec najpopolnejši pevec ljubezni v naravi. In kakor je stvarnik velel mu: „Pojdi ter popevaj, da sem jaz ljubezen“, tako ga je tudi vzel v varstvo proti zatožbi sicer bogoslužnega puščavnika rekoč:

„Pusti peti mojga slavca,
Kakor sem mu gerlo vstvaril.“

Pesem slavčeva je krasna pesem ljubezni, zató nam pa tudi mogočno pretresa serce ter vzbuja v njem otožno hrepenenje. V radosti se ti koplje duša o posluhu te miline, te ljubkosti, te sladkosti, ki tako čista odmeva iz slavčeve melodije. Nežna, mila čutila te spreletavajo in serce se ti širi, ko ga razriva neizmerno, sladko hrepenenje, neznano hrepenenje, ki ti ga je obudilo slavčevo petje.

S. P. H.

Pogovori.

VII.

Da, kakor sem rekel: tudi mi, pisatelji slovenski, smo nekoliko krivi, da slovensčina nima v družbinskem in družabnem življenju mesta, katero se ji spodobí. A predno začnem uterjevati in dokazovati ta svoj ostri izrek, naj prej dvoje omenim.

V naslednjih versticah bode se mnogo-kaj ponavljalo, kar sem že drugje govoril; nič ne dé: „kaj dobrega se lahko dvakrat čuje“, in to, kar sem se namenil govoriti, zdi se meni res dobro, to je resnično. Drugo je to: peresni tovariši moji naj mi ne bodo hudi, ako jim v svojem besedovanju tu pa tam kako

gorjupo povém; verjemó naj mi, da je to meni samemu najbolj neprijetno, ali drugače ni mogoče: „volk sit pa ovca cela“, to ne gré. Imen ne bodem navajal in tudi citatov ne podajal, kar bi bilo gotovo zanimivo, da ne zbudem koga po nepotrebnem. Bridkost in razžaljivost mojih beséd utegnili bi lajsati tudi to, da se sam pridružujem pisateljem slovenskim, česar prej nisem delal; kar torej nanje leti, zadeva tudi mene. Tega ne pravim morebiti samo tako „pro forma“, zastran lepšega; tudi meni vest očita, da sem v tem oziru mnogo pregrešil. Pokorimo se torej skupaj, kakor

smo skupaj gresili, in, kar je poglavitno, poboljšajmo se, ako mogoče!

Kaj se torej zahteva pri nas od izobraženega človeka, moškega in ženske? Da v zasebnem in, kolikor moči, tudi v javnem življenji rabi svoj materni jezik. Ta zahteva je o prvem pogledu tako pravična, tako naravna, da se sama ob sebi umeje. A to je, kakor je pač vsem znano, pri nas malo drugače. Da morem kak jezik rabiti v vseh, tako raznovrstnih razmerah življenja, treba je pred vsem drugim dveh pogojev. Pervič: dotični jezik sam mora biti tako razvit, tako izobražen, da zadostuje raznim potrebam; drugič: tega jezika se moram tako naučiti, tako izuriti se v njem, da ga imam do dobra v svoji oblasti.

Govorimo najprej o drugem pogoji. Tu pač ne bode potreba obširnega razlaganja. Da smo vsi Slovenci, kateri se štejemo med izobražene, pridobili si do malega vse izobraženje, kar ga imamo, na tuji podlogi, v tujem jeziku: to bodi žalostno ali ne, gotovo je, jasno kakor beli dan. Tega se nam ni treba sramovati pred svetom, ker nismo sami krivi, da je tako. Da nam je tujsčina kulturni jezik, v katerem živimo in se gibljemo, v katerega oblikah bolj ali manj mislimo: to je resnica, kateri bi zastoj ugovarjali. Okolnosti so nas izneverile — sami se nismo — našemu domačemu govoru; potujčeni smo po duhu, da bi ne bili tudi po srcu! Preselili so nas tako rekoč iz domačega, rojstvenega kraja v tujo deželo; tuja nam je postala domača govorica. A kakor blag, ali samo naravno razvit človek, živeč v tuji deželi, nikoli in nikjeri ne bode pozabil domačega kraja, kjer je preživel srečna, nedolžna otročja leta, ne! zvesto se ga spominja v sreči in nesreči, serce mu

hrepeni po njem kakor po izgubljenem raji; vanj se poverne, kader more, če tudi samo, da ga obišče, pogleda, pozdravi; da si tu, kakor na božji poti, na svetem kraju, serce povzdigne, očisti, utolaži: — tako se tudi nam, ako nam ni omika serca izpridila in popačila, v vsej naši izobraženosti in učenosti toži po milem domačem jeziku: drugi so nam bogateji, imenitnejši, a tako milo se nam ne glasi nobeden; druge čislamo, njega ljubimo. Ako se prav premislimo, glava se nam je morebiti potujčila, serce nam je ostalo domače; po tuje mislimo, čutimo po naše. To se meni zdi prava korenina domovinski ljubezni, zdravemu rodoljubju.

Tako se je nam godilo: tako se je nam zbudila narodna zavest. Spomnili smo se svojega rodu, svojega domačega jezika; ljubezen do njega se nam je obudila v serci; začeli smo ga, z veseljem gojiti, čistiti in razvijati. Ali v tem so nas ovirale in nas še ovirajo mnoge, velike zapreke, zapreke, katerih popolnoma ne zmore in ne odpravi sama ljubezen in trud, ki izvira iz nje. Javnih razmer si ne moremo uravnati po svojih željah, da bi si mogli vsaj učilnice osnovati po svoje! Tudi tega ne moremo: uboga pastorka je slovenščina v naših šolah, gospodinja in gospa je „pisana mati“. Ali pride kedaj lepi kraljevič, da jo povzdigne iz njenega ponižanja, da jo lepo opravi ter jo posadi na prestol poleg sebe? Zdaj še ne kaže, da bi se to skoraj že zgodilo!

Kje ima torej naša mladina priliko, da se popolnem nauči domačega jezika, da se narodno izobrazí! Res je sicer, vsaj meni se tako zdi, da bi se tudi v sedanjih okoliščinah in razmerah lahko več storilo za slovenščino, ako bi se

vselej in povsod podučevalo s pravim razumom, z ljubeznijo in navdušenjem. A kaj bi se dotikal skeleče rane!

Nepotrebno se mi zdi obširneje govoriti o drugem pogoji: zahtevati, naj bode naš jezik tako razvit, da bi se mogel mériti z drugimi, kulturnimi jeziki, kateri imajo tisočletno razvojno zgodovino za sabo, to je nespametno, otročje, ali pa tudi hudobno. Iz dolzega zgodovinskega, kulturnega, javnega in družabnega življenja jezik počasi, organsko rase in se razvija, in ne pozabimo, da mu je treba tudi modroslovskega izobraženja: jezik, kateri ni šel tako rekoč skozi filozofijo, ni dozorel: njé mu je tako potreba, kakor z druge strani poezije.

In ker je to takó, vendar zahtevamo od slovenskega „razumníštva“, da naj slovensčino rabi v vseh razmerah, da naj

mu bode ona pravo duševno glasilo! Ne samo, da bi to želeli, zahtevali od njega, ostro ga karamo, javno ga šibamo in zasmehujemo, da se ne véde tako, kakor bi bilo nam po volji. Bratje, meni se zdi, da to ni prava pot, s tem ničesa ne zboljšamo, ne izpreobrnemo nikoga. Ravno nasprotno! Več bi se morebiti doseglo z blago poterpežljivostjo in dobrim zgledom. Posebno pa mi, ki nas imenujejo slovenske pisatelje, poglejmo v sé, izprašujmo svojo vest: ali smo storili mi svojo dolžnost?

Tako sem prišel po dolgem okoliši zopet na svoj predmet: to morda ni prav po pisateljskih zakonih, ali pomisli se naj, da je moje besedovanje prost pogovor, „causerie“, kakor veli Francoz, ne učena, korenita razprava. Torej dalje prihodnjíč!

S.

Vadnica.

8.

G. J. L. v C. Pritožujete se, da ni vaših pesmi toliko časa na versto, daš je že dolgo, kar ste nam jih poslali. Za kazen nam nalažete, da moramo z nova poslane tri že v „prihodnjem listu“ deti na kritično rešeto. Vaša pritožba ni „bosa“, po pregovoru: „Kedor prej pride, prej melje“ storili smo vam res krivico. A tako se ne godi samo Vam, kar pa nikakor ne zmanjšuje naše pregrehe. Zvonov urednik, očitno bodi rečeno, bil bi strašno slab manipulacijski uradnik, v registraturi bi že celo ne bil za rabo. Vê sicer dobro, kako bi imel poslovati: vsaki poslatvi, ki mu dojde za list, treba bi bilo na čelo postaviti številko in datum: Nr. . . . praes. ddo. . . ., nato vse lepo v redu zložiti v poseben predal in po tem zopet po redu reševati številko za številko.

Tako bi se spodobilo, a kako se dela! To je sramota, kak red biva v predalu za „Vadnico“! Kakor listje na kup nagrabljeno videti je tu kopico poslanih nam listov; „pêle-mêle“

ležé razne pesmi: svete in posvetne, elegije, balade, soneti in Bog vedi, kaj še vse! In kader je treba pisati „Vadnico“, seže urednikova roka kakor pri srečkanji v to kopico ter potegne z nje, kar se ji ravno nameri.

V veliko zadrego bi nas bili torej pripravili, ako bi bili zahtevali od nas, naj poiščemo vaše perve pesmi; da niste tega storili, za to smo vam hvaležni in iz hvaležnosti vam hočemo izpolniti vašo željo. Torej poglejmo:

Solzica na grob dr. Lavriča.

(V spomin svojega blagega učitelja in narodnega buditelja.)

Sládko počivaj v tihotnej mogili.

Pókoj naj sveti tu vlada okrog!

Svetnej ubežal sovražni si sili.

S smertjo si znébil se zemskih nadlog.

Sreče ti zvezda ni tukaj svetila,

Mnogo prebil si na zemlji bridkóst,

Duša ti zgodaj je mir izgubila:

Lelja te bila zadela je ost!

Um je prebister bil tebi podarjen,
Bilo poklonjeno blago sercé,
V prid si bil svojemu narodu stvarjen,
Njemu i sile poklonil si vse.

Z leti pozabil si deve izgubo,
Ki ti odrekla je svojo rokó,
V drugo si véno zaljubil se ljubo,
Ki domovine nazivamo jo.

Rod nje zaspan si začel oživljáti,
Sercem in okom nad njim si ti čul,
Ko je bil domu zaznal se dan zlati,
V serčnem veselji ti takrat si plul.

Ni sebičénje ti bilo mogoče,
Šolskej mladini si bil učenik,
Tebe je narod slovenski zval: oče!
Njemu zavetnik si bil in vodnik.

Zlatej svobodi si bil pokrovitelj,
Velik tolažnik nesrečnih ljudi,
Vede, umenja ti bil si gojitelj,
Nam si besednik vse svoje bil dni.

Ali, ah! više mej nami te nije,
V boljše življenje si hitel od nas,
Solza otožna niz lice mi lije,
„Roži življenja le kratek je čas“.

S tabo izgubili mi smo možaka,
Ki v rodoljubji verstnika mu ni,
Narod naš solze po tebi pretaka,
On tebe pomnil vse svoje bo dni.

Sladko počivaj v mogili tihotnej,
Sanjaj življenja tu svojega san,
Tvojemu rodu, po dobi mrzotnej,
Svane svobode zaželeni dan!

Kedó pozna svojega Preširna, poreče takoj po prvi verstici sam zase: Černe te zemlje pokriva odeja . . . in ta prekrasna Preširnova elegija spremlja bralca, ko bere to pesem, do zadnje verstice. To je njena glavna napaka, to je, kar ji jemlje skoraj vso pesniško veljavo. Veseli smo meseca, ko nam z blede lučjo svojo razsvetljuje nočna pota; a ko posije kraljevo solnce, kedó pogleda tedaj bledega tovariša? Če je pameten, ne ponaša se sam sê svojo svetlobo, vedoč, da je vsa njegova slava od

solnce. Kolikokrat naj še ponavljamo in podarjamo, da je vsaki pesmi izvirnosti pred vsem drugim potreba!

V nêmar pustivši to bistveno napako pa z veseljem priznavamo, da ta pesem kaže lepo pesniško zmožnost in nenavadno spretnost v obliki. Kedó zna tako posnemati, tudi nekaj zna. Vendar tudi tukaj nahajamo tu pa tam kaj, kar nam ni po volji. „Duša ti zgoda je mir izgubila: Lelja te bila zadela je ost“! To se po navadi ne smatra za kako posebno nesrečo; v navadno slovenščino prevedeno hoče to reči: zaljubljen si bil, družega nič. In to se je že mnogemu poštenjaku zgodilo. Kaj družega je, kar pravi v navedeni pesmi Preširen o Andreju Smoletu: „Deklica družga moža je objela, ki od ljubezni do nje si bil vnê“. Tudi problematični Lelj nam ni kaj po volji; tega mitološkega paglavca in njegovih pušic ne maramo dandanes v lirični pesmi. A Preširen ga tudi ima, poreče se mi: „Lelj bil naš je kermár, drugi je bil Palinúr“. — Istina, a to nam nič ne dokazuje: časi se izpreminjajo in z njimi estetični okus. Že Preširen se je bil čudovito iznebil tiste mitološke in simbolične navlake, katere je bila nekdaj vsa polna poezija, zlasti nemška, da ne še popolnem, to je čisto naravno. Le naravnost, le naravnost govorimo, brez okolišev, po imenu imenujmo otroka, to je pravo, to je naravno, to je krepko, zdravo, poetično! Tisti „flosculi“ ne ugajajo več sedanjemu očiščenemu okusu. — Dalje: „sercé in vse“ je slaba rima; „roko — jo“ malo boljša. „Ko je bil domu zaznal se dan zlati“; „dan“ je mnogo predolg, da bi ga smeli kratko meriti, enako beseda „zval“ v verzú: „Tebe je narod slovenski zval: oče“. — „On tebe pomnil vse svoje bo dni“; to je nemogoče; bolje bi bilo že: têbe on . . . — „S tabo izgubili mi smo možaka“; možaka! zakaj ne celo možakarja? to je trivialna beseda! A dovolj, ostalo bralec lahko sam najde. Tudi v drugi in tretji pesmici pogrešamo izvirnosti; vse, kar tu bremo, bilo je že drugje povedano. Težko je dandanes človeku izvirnemu biti, s tem se tolažimo: „Solamen miseris socios habuisse dolorum“!

S.

Slovenski glasnik.

Prve cvetice.

(S podobo.)

Raztajal je led se, izkopnel je sneg,
Vesela pomlad zapodila je v beg
Staruho nadúšljivo, zimo;
Trobentice, zvončki, marjetice že
Glavice iz zemlje ogrete molé,
Vijolic se že veselimo.

Poslovil je mráz se, ne bo ga nazáj,
Kmet dúri in okno odpré na stezáj,
Težko je zdaj v izbi ostati!
Na polji začénja se delo povsod,
Kolóvrat že skoraj postavi se v kot,
Poslednjič zasúče ga mati.

Ti suha ženica, kako si težkó,
Ponoči, podnevi kašljáje hudó,
Vesele pomladi čakála!
Raduj se, ženica, pomlád je prišla,
Poglej sem! Matijče in Nežica sta
Že prvih cvetic ti nabrala.

s.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

P. Hr. M. v. N. Motíte se, gospod, vas in vašega pisma nismo nikakor v mislih imeli. Ko bi nas bili se svojim pismom razžalili, kar se ni zgodilo, vaš sedanji tako prijazni dopis bil bi vse poravnal. Lastna izkušnja vas je učila, da je tako kakor smo rekli, tega zadostenja si nismo želeli. Veselilo bi nas, ako bi bilo vse res tako kakor se vidi zdaj vašemu očesu, ne zaradi „Zvona“ in njegovega urednika, temuč zaradi dobre stvari, za katero se trudimo in poganjamo z vsemi svojimi močmi. Zdravi in veseli! —

Ga. M. Šv. v „Selsček“-u. Ako vam pride ta list v roke, prosimo vas uljudno, naznanite nam natanko svojo adresu, zlasti pošto; nemogoče nam je bilo pozvedeti, kje je ta Selsček, kakor vi pišete. Poštnega kolka zunaj na pismu nismo mogli uganiti, dasi smo ogledovali z „lupo“ (istina!). Perva čerka je videti F, druga morebiti A, ostalih ni razločiti. Radi vam verjamemo, da ste nam poslali naročnino, mogoče, da se je pri nas zgodila pomota; mogoče pa tudi, da na pošti. Na Dunaji namreč izhaja nekaj časa že tudi drug „Zvon“ v češkem jeziku, in zaradi tega lista smo imeli že mnogo sitnosti. O tej priliki prosimo vse č. občinstvo, katero dopisuje Zvonu, naj vsakdo razločno zapiše svoje in zadnje pošte nemško ime.

G. J. V. c. v Oszlop! Radi ustrežemo vaši pravični želji, samo povejte nam prosimo, kje je ta Oszlop? Poštni kolek kaže neko drugo ime, katerega pa razločiti ne moremo.

Današnja številka se je, kar nam je jako neprijetno, za nekoliko dni zakasnila. Čakali smo, da nam pride iz Ljubljane rokopis spisa „Odlični pesniki in pisatelji slovenski“, žal, da do sedaj zastonj!

Ker nam sicer tako vestni gospod pisatelj ni ničesar poročil, bojimo se, da bi se ne bila kaka nesreča prigodila rokopisu, ali pa, kar bi bilo še žalostnejše, gospodu pisatelju. Habeant sua fata libelli et — scriptores.

„Zvon“ izhaja 1. in 15. dan meseca; naročnina 5 gold. za vse leto, 2:50 za pol leta; Napis: Redaction des „Zvon“, Wien, Währing, Herrengasse 74.